

Reinkarnácia nie je možná (z pohľadu Božieho zjavenia). Reinkarnácia V. časť

Dr. Gyula A. Magó

29. januára 2020 ✝ Spoločnosť ✝ Okultizmus

Katolícka cirkev učí, že **život každého človeka skončí súdom**, čo vylučuje reinkarnáciu. Nasledujúce citáty sv. Pavla by túto otázku mali pre katolíkov úplne uzavrieť:

„... jest uložené ľuďom raz zomrieť, a potom súd...” [Žid 9, 27].

„každý z nás bude za seba počet vydávať Bohu“ [Rim 14, 12].

„Pretože my všetci musíme prísť pred súdnu stolicu Kristovu, aby každý obdržal to, čo vykonal telom, podľa toho, čo vykonal, buď dobré alebo zlé“ [2 Kor 5, 10].

V katechizme čítame: „Duše, len čo sa pri smrti oddelia, prichádzajú ihneď na súd Boží, t. j. Boh nanajvýš spravodlivý prisúdi jej buď odmenu, alebo trest podľa zásluh.“¹⁴

Vzhľadom na to, že každý život končí súdom, tak duša, ktorá už bola súdená, nepodlieha ďalšiemu vteleniu.

Neexistuje žiadne zjavenie o preexistencii duší, ale žiadne také nie je ani potrebné. Preexistenciou duše sa myslí: po tom, čo Boh stvoril dušu, tá nie je bezprostredne spojená s hmotou, ale po istý čas žije nezjednotená s hmotou. Ale ani takáto preexistencia duše neumožňuje reinkarnáciu. To, že každá duša je súdená ihneď po smrti, predpokladá, že bola prijatá nejakým telom, a to aj keby predtým existovala.

Ale aj myšlienka preexistencie duše je vylúčená, pretože ju Cirkev odsúdila. Origenes, popredný teológ druhého a tretieho storočia, písal, že duše boli stvorené dlho pred tým, než boli vliate do tela, a existovali v oddelenom stave. Cirkev (najmä pápež Vigilius v roku 543) toto odsúdila: „Ak niekto tvrdí, že ľudské duše existovali pred vtelením (...) a boli zoslané do tiel ako výraz trestu, nech je prekliaty.“¹⁵ Toto je celkom rozumné, keďže duša je prirodzene stvorená k existencii spoločne s telom, a pokiaľ by existovala pred týmto zväzkom s telom, nebola by schopná v stave nenaplnenia dosiahnuť svojej prirodzenej funkcie; bez tela by nemohla v preexistenciálnom stave získať žiadne poznanie.

Také je nemenné učenie katolíckej Cirkvi. Paul Siwek uvádza dlhý prehľad cirkevných Otcov, ktorí ostro odsudzovali reinkarnačnú náuku ako „rozprávku“ (sv. Gregor z Nyss) alebo „sen hlúpych ľudí“ (sv. Gregor Nazinský).¹⁶ Po Otcoch zmizla otázka reinkarnácie z katolíckej teológie ako niečo irelevantné.

Obhajcovia reinkarnácie často v prospech svojej teórie svojvoľne prekrucujú Písmo sväté. Najradšej uvádzajú, že sv. Ján Krstiteľ bol reinkarnáciou proroka Eliáša. Krátko ide namietnuť, že Eliáš ešte nezomrel, ale bol vzatý na nebesia [4 Kráľ 2, 1-13]; stále žije vo svojom pôvodnom tele, takže jeho reinkarnácia je bezpredmetná. Ale venujme sa tomu bližšie. Úryvok, v ktorom Pán Ježiš hovorí o roli sv. Jána Krstiteľa, znie: „Všetci proroci totiž aj zákon prorokovali až do Jána; a ak to chcete prijať, on je Eliáš, ktorý má prísť“ [Mat 11, 13-14]. Kristove slová, keď sv. Jána Krstiteľa nazýva „Eliášom“, musia byť chápané v prenesenom

význame: duch, ktorý ho oživuje, a moc, ktorá sa prejavuje jeho kázaním, sú dokonalým odrazom Eliášovho ducha a moci.

Ba čo viac, anjel Zachariášovi o Jánovi Krstiteľovi jasne povedal: „On (Ján) predíde pre ním (Pánom Ježišom) v duchu a moci Eliášovej“ [Luk 1, 17]. A keď sa kňazi a leviti sv. Jána Krstiteľa pýtali: „Eliáš si ty?“, on im odpovedal, že nie je [Ján 1, 21]. Preto tvrdenia a vysvetlenia stúpcov reinkarnácie pri bližšom pohľade neobstoja.

Božie zjavenie dáva, na rozdiel od reinkarnačnej náuky, skutočné odpovede na dané otázky. Vráťane: ľudský život je príliš krátky k dosiahnutiu a nedáva všetkým rovnaké šance. Reinkarnácia sa tvári, že na toto pozná odpoveď v prirodzenom poriadku, teda neustálym opakovaním životov, pričom dúfa, že dostatočným opakovaním bude dokonalosť nejako dosiahnutá.

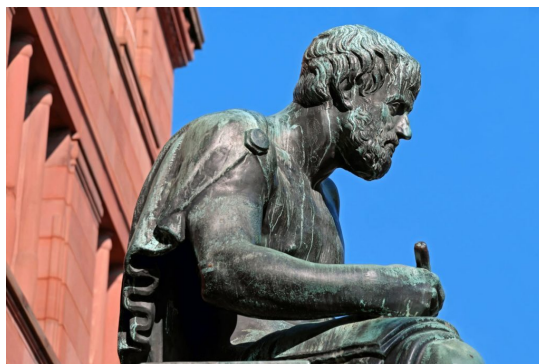


Foto: Aristoteles, zdroj: pixabay.com

Kresťanské zjavenie jasne hovorí, že človek má len jeden život, v ktorom naplní svoj osud.

Dosiahnutie dokonalosti spočíva v nadprirodzenom ráde, ako vysvetľuje P. Matindale:

„Neznamená to len to, čo predčí obyčajné sily ľudskej prirodzenosti. Nemá to žiadnu hmlistú spojitost s tajomnom alebo dokonca so zázrakmi; ešte menej s mágiou, zjaveniami, či duchmi. Naša náuka hovorí o dare, ktorý Boh ponúka človeku a človek ho slobodne prijíma. Jedná sa o spôsob bytia, nie konania, myslenia či cítenia, bytia vyššieho než to, čo je človeku prirodzené.“

(...) Človeku je ponúkaná možnosť žiť nad-ľudským (nad-prirodzeným) životom. Nie je to len ušľachtilý a morálny život, nie je to len nesebecký, zbožný život bez hriechu, naplnený modlitbou; nie je to nič, čoho by mohol ľudský život vo svojej prirodzenej funkcii a zo svojich prirodzených zdrojov a možností dosiahnuť nejakým očisťovaním alebo vnuknutím.“ ¹⁷

Tento nad-ľudský či nad-prirodzený život je výsledkom vyššie zmieneného Božieho daru, zvaného milosť (posväcujúca), ktorý so sebou nesie povýšenie ľudskej prirodzenosti, alebo slovami sv. Petra, „aby sme sa stali účastní ľudskej prirodzenosti“ [2 Peter 1, 4].

„Človek v nad-prirodzenom stave nie je inou osobou ani iným druhom osoby, ale sám sebou, žijúcim vlastný život, avšak v živom zjednotení s esenciálne vyšším.“ ¹⁸

Najlepšie zhrnutie tejto náuky je možné nájsť v omši svätej:

„Bože, ktorý si dôstojnosť ľudskej podstaty podivuhodne stvoril a ešte podivuhodnejšie obnovil, daj nám skrz tajomstvo tejto vody a vína stať sa spoločníkmi Božstva toho, ktorý sa nášho človečenstva ráčil stať účastným.“

Ešte raz teda: Boh dáva každému človeku, ktorý ho chce prijať, dar nadprirodzeného života s večnými následkami pre tých, ktorí ich prijmu, aj tých, ktorí ich odmietnu. Človek môže zlyhať, pokiaľ odmietne nadprirodzený život ponúkaný mu Bohom. Pokiaľ ho však prijme, Božia milosť zdokonalí a pozdvihne ľudskú dušu a vyrieši všetky problémy, ktoré reinkarnácia rada predkladá.

Záver

„Žiadne dva ideály nemôžu byť protichodnejšie než kresťanský svätec v gotickej katedrále a budhistický svätec v čínskom chráme. Protichodnosť sa tu prejavuje v každom bode; najľahšie sa však snád' dá vyjadriť tak, že budhistický svätec má oči stále zavreté, zatiaľ čo kresťanský ich má vždy široko otvorené. Budhistický svätec má hladké a súmerné telo, ale jeho oči sú ťažké a spečatené spánkom. Telo stredovekého svätca je vychudnuté až na kosť, ale jeho oči sú veľmi živé. (...) Budhista hľadá s podivnou pozornosťou do vnútra. Kresťan žiari s náruživou pozornosťou okolo.“ ¹⁹

Uvedený citát za pomoci príkladu budhistu dokladá, že budhizmus, hinduizmus a okultizmus sa dajú nazvať „uctievaním boha v nás“. Miesto okultizmu môžeme uviesť teozofiu, pretože podľa H. P. Blavatskej „nejde byť skutočným okultizmom a nebyť skutočným teozofistom; inak sa človek oddáva len čiernej mágii...“ „Boh v nás“ je vždy nablízku.

Chesterton to vystihol slovami: „Najstrašnejšie zo všetkých náboženstiev je uctievanie boha v nás. (...) Ak bude Jones uctievať boha v sebe, bude to nakoniec znamenať, že Jones bude uctievať Jonesa.“ ²⁰ A čo je najdôležitejšie, tieto hrozné náboženstvá nemajú žiadnu eschatológiu; nezaoberajú sa poslednými vecami: smrťou, súdom, Peklom a Nebom. Existuje dobrý dôvod, prečo nemať eschatológiu: démoni vedia, že keď človek začne premýšľať o posledných veciach, strácajú ho. Preto chcú odvrátiť jeho pozornosť, čo sa im rozprávkou o reinkarnácii skvelo darí.

Reinkarnáciu nejde s kresťanstvom zmieriť, nejde ju do kresťanstva akokoľvek integrovať, pretože pravé kresťanstvo je založené na Božom zjavení, a je teda nemenné. Obidva výklady reinkarnácie – vychádzajúce z karmy (hinduizmus), alebo z evolúcie ducha (teozofie) – sa obmedzujú len na prirodzenú oblasť.

Reinkarnácia je náukou o nevykúpenej ľudskej duši, náukou o nočnej more ľudského blúdenia alebo o hmlistých nádejach na nejakú prirodzenú evolúciu duše.

V panteistickom svete reinkarnácie nie je žiadne miesto pre Boha, žiadne miesto pre nadprirodzené, žiadne miesto pre spásu, odpustenie a Božiu milosť, ktoré sú však v skutočnosti jedinými zdrojmi pravej evolúcie ducha.

Hlavným zámerom démonov je udusiť Božiu milosť, nech už je kdekoľvek. V skutočnosti nechcú žiadnu duchovnú evolúciu, ale len strhnúť dušu so sebou do pekla. Preto im reinkarnácia so svojím čisto prirodzeným vysvetlením veľmi vyhovuje. A démoni na tom nebudú nič meniť.

Podľa reinkarnačnej fikcie je smrť niečím nedôležitým, nanajvýš vedie k ďalšiemu životu. Takže pokiaľ sa vám nepáči súčasný život, choďte si proste pre ďalší (a preto tiež vyznávači reinkarnácie viac inklinujú k samovražde). Po tomto živote príde ďalší a potom ďalší a ďalší, *ad infinitum*. Ako dlho to všetko bude trvať? Každopádne to skončí dobre a vy sa nejakým spôsobom nakoniec stanete aj tak bohom.

Toto neuveriteľne nekonzistentné myslenie, ktoré sa šíri v našej dobe, nakoniec vháňa radu ľudí do náruče démonov. Ľudia márnia svoje životy bez toho, aby spoznali, že tento život je jedinou príležitosťou ako preukázať, či chceme byť priateľmi Božími, alebo nie. To bude rozhodovať pri súde, ktorému sa chcú stúpenci reinkarnácie vyhnúť.

Dr. Guyla A. Magó sa narodil v roku 1938 v Maďarsku. Dvadsať rokov po nástupe komunizmu emigroval. V roku 1970 získal doktorát na Cambridgskej univerzite a neskôr (1970 – 1999) pôsobil až do svojho dôchodku ako profesor počítačových vied na Univerzite v Severnej Karolíne. Teraz žije v Durhame v Severnej Karolíne a zúčastňuje sa tradičných omší v neďalekom Raleighu.

I. časť: <http://christianitas.sk/radsej-ako-peklo-reinkarnacia-cast-i/>

II. časť: <http://christianitas.sk/dnesny-utok-proti-krestanstvu-vychodne-nabozenstva-a-okultizmus-reinkarnacia-ii-cast/>

III. časť: <http://christianitas.sk/nabozenske-pozadie-teozofie-new-age-reinkarnacia-iii-cast/>

IV. časť: <http://christianitas.sk/je-reinkarnacia-mozna-z-pohladu-filozofie-reinkarnacia-iv-cast/>

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/reinkarnacia-nie-je-mozna-z-pohladu-bozieho-zjavenia-reinkarnacia-v-cast/>